

Sygnatura akt IV Ka 983/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Ewa Rusin SO Sylwana Wirth
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2013 roku

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art. 270 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 22 października 2012 roku, sygnatura akt II K 942/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 983/12

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej oskarżył W. K. o to, że:

w niustalonym czasie w okresie od dnia 24 czerwca 2008 roku do dnia 13 maja 2010 roku w L.i K., woj. (...), w celu użycia za autentyczny przerobił oświadczenie z dnia 24 czerwca 2008 roku o treści „oświadczam, że zabrałam wszystkie rzeczy osobiste i biżuterię” poprzez dopisanie wtórnego zapisu o treści „zobowiązuję się dobrowolnie wymeldować z domu przy ul. (...)”, które to oryginalne oświadczenie w dnia 13 maja 2010 roku przedłożył do akt sprawy I Ns 302/10 Sądu Rejonowego w Kłodzku, I Wydział Cywilny, czym działał na szkodę J. P.,

to jest o czyn z art.270§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 października 2012 roku (sygnatura akt II K 942/11) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego W. K. uznał za winnego tego, że w nieustalonym czasie w okresie od dnia 24 czerwca 2008 roku do dnia 13 maja 2010 roku w L. i K., woj. (...), w celu użycia za autentyczny przerobił dokument w postaci oświadczenia z dnia 24 czerwca 2008 roku o treści „oświadczam, że zabrałam wszystkie rzeczy osobiste i biżuterię” poprzez dopisanie wtórnego zapisu o treści „zobowiązuję się dobrowolnie wymeldować z domu przy ul. (...)”, które to oryginalne oświadczenie w dniu 13 maja 2010 roku przedłożył do akt sprawy I Ns 302/10 Sądu Rejonowego w Kłodzku I Wydział Cywilny, to jest uznał oskarżonego W. K. za winnego popełnienia czynu z art.270§1 k.k. i za czyn ten na podstawie art.270§1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

III. na podstawie art.624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżony został apelacją obrońcy oskarżonego w całości na korzyść oskarżonego, skarżący wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego a to art.270§1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy przerobione przez oskarżonego oświadczenie z dnia 24 czerwca 2008 r. ze względu na brak znaczenia prawnego nie stanowi dokumentu zgodnie z treścią art.115§14 k.k.,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Jak wynika z zawartych w uzasadnieniu apelacji wywodów skarżącego, skupił się on na próbie wykazania, że oświadczenie o treści „zobowiązuję się dobrowolnie wymeldować z domu przy ul. (...)”, zamieszczone zostało na oświadczeniu z dnia 24 czerwca 2008 roku, które w istocie rzeczy wcale statusu dokumentu nie posiadało. Zdaniem skarżącego o zasadności takiego stwierdzenia ma świadczyć m.in. to, iż powyższe oświadczenie nie było konieczne dla wszczęcia procedury związanej z wymeldowaniem J. K. z dotychczasowego pobytu stałego albowiem jak wynika z art. 15 ust 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 roku o ewidencji ludności i dowodach osobistych postępowanie o wymeldowanie osoby która opuściła miejsce pobytu stałego lub czasowego trwającego ponad 3 miesiące i nie dopełniła obowiązku wymeldowania się może zostać wszczęte również z urzędu a w jego trakcie organ winien badać czy nastąpiło trwale i dobrowolne wyprowadzenie się z zajmowanego lokalu.

Odnosząc się do powyższego zarzutu zauważyć jednakże należy, iż skarżący forsując własną tezę co do charakteru oświadczenia z dnia 24 czerwca 2008 roku w przedstawionej argumentacji tylko z sobie wiadomych względów pomija fakt, iż stwierdzenie „zobowiązuję się dobrowolnie wymeldować z domu przy ul. (...)”, nie stanowiło wyłącznej treści przedmiotowego oświadczenia lecz zostało do niego dopisane w okresie późniejszym niż jego pierwotna część zawierająca oświadczenie o treści „oświadczam, że zabrałam wszystkie rzeczy osobiste i biżuterię” podpisanego przez J. K., a które stanowiąc potwierdzenie odbioru przez wymienioną wskazanych w nim przedmiotów miało istotne znaczenie dla oceny charakteru wskazanego pisma, bowiem w końcowym kształcie miało stanowić dowód dobrowolnego i definitywnego opuszczenia nieruchomości przez autora oświadczenia.

Nie można pominąć również kwestii w jakich okolicznościach przedmiotowym oświadczeniem się posłużono. Zostało ono bowiem przekazane przez oskarżonego swojemu pełnomocnikowi, który w toku prowadzonego postępowania o podział majątku dorobkowego W. K. i J. K. w sprawie I Ns 302/10 złożył je do akt sprawy.

Okoliczność czy oskarżony mógł posłużyć się tymże dokumentem w postępowaniu administracyjnym o wymeldowanie z pobytu stałego nie ma znaczenia dla oceny prawnej tego dokumentu skoro posłużenie się nim miało miejsce w postępowaniu sądowym – w sprawie cywilnej o podział majątku dorobkowego. Oświadczenie dotyczyło nieruchomości stanowiącej majątek odrębny oskarżonego, zaś przedmiotem postępowania o podział majątku dorobkowego pozostają między innymi nakłady J. P. na wskazaną nieruchomość poczynione w czasie trwania małżeństwa. Ustalenie w postępowaniu cywilnym, iż wskazana J. P. opuściła dom przy ulicy (...) należącej do oskarżonego, zabrała wszystkie swoje rzeczy i zadeklarowała wolę wymeldowania dawała oskarżonemu możliwość uniknięcia prowadzenia postępowania eksmisyjnego poprzez wykazanie, że do opróżnienia i wydania nieruchomości w istocie doszło, a posiadanie zostało przerwane. Treść przedmiotowego dokumentu miała zatem znaczenie prawne nie tylko w ewentualnym postępowaniu administracyjnym o wymeldowanie.

Przedmiot będący dokumentem może być zatem sporządzony w celach dowodowych, ale też może dopiero nabrać takiego znaczenia prawnego w związku z pewną sytuacją faktyczną w zależności od okoliczności jego użycia (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2005 roku III KKN 90/00).

Powyższe okoliczności, wskazują jednoznacznie, że oskarżony pojmował przedkładane oświadczenie jako dokument, a więc jako zapis dowodzący istnienia okoliczności mających znaczenie prawne, we wskazanych wyżej konkretnych sytuacjach okoliczności odebrania przez J. K. stanowiących jej własność rzeczy osobistych, jak również posiadanej biżuterii, a także dopisanego później przez oskarżonego – już po podpisaniu tego oświadczenia przez wymienioną stwierdzenia o zobowiązaniu się do dobrowolnego wymeldowania.

Mając na względzie powyższe stwierdzić jednoznacznie należy, iż treść przedmiotowego oświadczenia stanowi dowód istnienia okoliczności mającej znaczenie prawne, tak jak tego wymaga art. 115§14 kk, słusznie zatem sąd I instancji doszedł do wniosku, iż zostały wyczerpane zachowaniem oskarżonego ustawowe znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk.

Z przytoczonych względów apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o przepis art. 636§1 kpk, a wysokość opłaty ustalono na podstawie przepisów art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku, poz. 223, ze zmianami).